YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kuudes jaosto)
13 päivänä joulukuuta 2000 *

Asiassa C-39/00 P,

Service pour le groupement d'acquisitions SARL (SGA), Ranskan oikeuden mukaan perustettu selvitystilassa oleva yhtiö, kotipaikka Istres (Ranska), edustajanaan asianajaja J.-C. Fourgoux, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto P. Schiltz, 4 rue Béatrix de Bourbon,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) yhdistetyissä asioissa T-189/95, T-39/96 ja T-123/26, SGA vastaan komissio, 13.12.1999 antaman tuomion (Kok. 1999, s. II-3587),

ja jossa valittajan vastapuolena on:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen pääneuvonantaja G. Marenco ja komissiossa toimiva kansallinen virkamies F. Siderey-Garnier,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann sekä tuomarit V. Skouris, J.-P. Puissochet, R. Schintgen (esittelevä tuomari) ja N. Colneric,

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Services pour le groupement d'acquisitions SARL (jäljempänä SGA) on yhteisöjen tuomioistuimeen 11.2.2000 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-189/95, T-39/96 ja T-123/26, SGA vastaan komissio, 13.12.1999 antamaan tuomioon (Kok. 1999, s. II-3587; jäljempänä valituksenalainen tuomio). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tässä tuomiossaan ensinnäkin hylännyt kanteet, joissa SGA vaati sitä yhtäältä kumoamaan 5.6.1996 tehdyn komission päätöksen, jolla oli hylätty SGA:n EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan (josta on tullut EY 81 artikla) perusteella

tekemä kantelu, ja komission oletetun implisiittisen päätöksen, jossa komissio kieltäytyi määräämästä väliaikaisia toimenpiteitä tämän kantelun johdosta, sekä toisaalta määräämään korvausta vahingosta, jonka SGA väitti kärsineensä. Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisessa tuomiossaan velvoittanut SGA:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut asioissa T-189/95 ja T-123/96 ja kunkin asianosaisen vastaamaan asiassa T-39/96 aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Oikeusriidan perustana olevat tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

2 Oikeusriidan perustana olevat tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on esitetty valituksenalaisen tuomion 1—16 ja 23 kohdassa seuraavasti:

"1 Kantaja Service pour le groupement d'acquisitions -yhtiö (jäljempänä SGA) toimii oman ilmoituksensa mukaan Ranskassa perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan soveltamisesta moottoriajoneuvojen jälleenmyyntiä ja huoltopalveluja koskevien sopimusten ryhmiin 12 päivänä joulukuuta 1984 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 123/85 (EYVL 1985 L 15, s. 16, jäljempänä asetus N:o 123/86, joka on 1.10.1995 lukien korvattu 28 päivänä kesäkuuta 1995 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1475/95, EYVL L 145, s. 25) 3 artiklan 11 kohdan säännösten mukaisena kuluttajalta valtakirjan saaneena välittäjänä.

2 Kantaja teki 24.6.1994 komissiolle 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus, EYVL 1962, 13, s. 204, jäljempänä asetus N:o 17) 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun kantelun. Tämä kantelu, joka kirjattiin saapuneeksi 4.7.1994, koski Peugeot- ja Citroën-merkkisten ajoneuvojen valmistajaa (jäljempänä PSA).

3 Kantaja vaati kantelussaan komissiota määräämään väliaikaisesti PSA:n lopettamaan asetuksen N:o 123/85 3 artiklan 11 kohdan soveltamisen estämisen painostamalla muissa jäsenvaltioissa, muun muassa Belgiassa, Espanjassa, Italiassa ja Alankomaissa sijaitsevia jälleenmyyjiä pidättymään toimittamasta kantajan tilaamaa tavaraa.

4 Komissio ilmoitti kantajalle 11.8.1994 päivätyssä kirjeessä muun muassa seuraavaa: 'ei ole mahdollista [— —] arvioida niiden väliaikaisten toimenpiteiden tarpeellisuutta, joita olette pyytäneet [— —] Tästä syystä pyyntöänne olisi perusteltava tarkemmin [— —]'.

5 SGA lähetti 24.4.1995 komissiolle EY:n perustamissopimuksen 175 artiklassa (josta on tullut EY 232 artikla) tarkoitetun vaatimuskirjeen, jossa se kehotti komissiota antamaan PSA:lle tiedoksi väitteet, jotka saatettaisiin ottaa huomioon sen osalta, ja hyväksymään väliaikaisia toimenpiteitä koskeneen vaatimuksen.

6 Kantaja nosti 9.10.1995 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jossa se vaati tuomioistuinta toteamaan komission laiminlyönnin, kumoamaan oletetun implisiittisen päätöksen, jolla komissio olisi kieltäytynyt ryhtymästä vaadittuihin väliaikaisiin toimenpiteisiin, ja määräämään vahingonkorvausta (asia T-189/95).

7 Komissio osoitti 6.11.1995 kantajalle neuvoston asetuksen N:o 17 19 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyistä kuulemisista 25 päivänä heinäkuuta 1963 annetun asetuksen N:o 99/63/ETY (EYVL 1963, 127, s. 2268) 6 artiklassa tarkoitetun tiedoksiannon. Kantaja esitti 4.12.1995 huomautuksensa tästä tiedoksiannosta.

8 Kantaja lähetti 8.1.1996 komissiolle uuden vaatimuskirjeen, jossa se kehotti komissiota ryhtymään väliaikaisiin toimenpiteisiin ja tekemään kannekelpoisen päätöksen.

9 Koska komissio ei ollut ryhtynyt toimenpiteisiin, kantaja nosti 15.3.1996 uuden kanteen (asia T-39/96), jossa se jälleen vaati tuomioistuinta toteamaan komission laiminlyönnin, kumoamaan oletetun implisiittisen päätöksen, jolla komissio olisi kieltäytynyt ryhtymästä vaadittuihin väliaikaisiin toimenpiteisiin, ja velvoittamaan komission maksamaan vahingonkorvausta.

10 Komissio hylkäsi kantajan kantelun 5.6.1996 tekemällään päätöksellä.

11 Kantaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamossa 8.8.1996 saapuneeksi kirjatulla kannekirjelmällä kanteen, jossa se vaati kyseisen päätöksen kumoamista ja vahingon korvaamista (asia T-123/96).

12 Oikeudenkäyntiväite, jonka komissio oli tehnyt erillisellä asiakirjalla työjärjestyksen 114 artiklan mukaisesti, määrättiin käsiteltäväksi pääasian yhteydessä 30.1.1997 annetulla määräyksellä.

13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtajan 1.2.1999 antamalla määräyksellä kaikki kolme asiaa yhdistettiin suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten.

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kehotti työjärjestyksensä 64 artiklan nojalla asianosaisia esittämään tiettyjä asiakirjoja ennen istuntopäivää,

minkä ne tekivätkin. Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 2.3.1999 pidetyssä istunnossa.

15 Komissio ilmoitti istunnossa, että se oli erehdyksessä liittänyt erään asiakirjan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen pyynnöstä esitettyihin asiakirjoihin. Kantaja vastusti asiakirjan poistamista aineistosta. Istunnon jälkeen ensimmäisen jaoston puheenjohtaja päätti poistaa asiakirjan asiakirja-aineistosta ja palauttaa sen komissiolle.

16 Kantajan edustaja on 22.3.1999 päivätyllä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamolle osoitetulla kirjeellä vaatinut 2.3.1999 pidetystä istunnosta laaditun pöytäkirjan oikaisua sillä perusteella, ettei pöytäkirjaan ollut kirjattu asianmukaisesti sen kyseiseen asiakirjaan liittyneitä lausumia. Kuultuaan vastaajaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti ratkaista tämän vaatimuksen tuomiossaan.

[— —]

23 Kun kantajaa oli istunnossa kehotettu täsmentämään, aikoiko se pitää voimassa asioissa T-189/95 ja T-39/96 esittämänsä vaatimukset, se peruutti 6.4.1999 päivätyllä kirjeellään laiminlyönnin toteamista koskeneet vaatimuksensa. Komissio hyväksyi 23.4.1999 päivätyssä kirjeessään nämä peruuttamiset, mutta piti voimassa oman vaatimuksensa kantajan velvoittamisesta korvaamaan komission näihin kahteen asiaan liittyvät oikeudenkäyntikulut."

Valituksenalainen tuomio

3 Valituksenalaisen tuomion 24 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi SGA:n vaatimuksen, jonka mukaan suullisesta käsittelystä laadittu pöytäkirja olisi pitänyt oikaista. Se perusteli hylkäämistä seuraavasti:

"Virke, jonka muuttamista vaaditaan, kuuluu seuraavasti: 'kantajan edustaja vastustaa sitä, että asiakirja, jonka komissio on erehdyksessä liittänyt asiakirja-aineistoon, poistettaisiin'. Tämä virke vastaa täysin kantajan edustajan lausumien olennaista sisältöä, joka oli asiakirjan poistamisen vastustaminen. Ilmaisulla 'jonka komissio on erehdyksessä liittänyt asiakirja-aineistoon' ainoastaan yksilöidään kyseinen asiakirja, mutta se ei merkitse sitä, että kantajan edustaja olisi myöntänyt tämän väitteen todenperäisyyden. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sitä vastoin oli komission asiamiesten istunnossa antamien lausuntojen kokonaisuuden perusteella vakuuttunut siitä, että riidanalainen asiakirja oli esitetty erehdyksessä, oli perusteltua yksilöidä se tällä tavoin. Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi, ettei pöytäkirjaan ole tarpeen sisällyttää kantajan edustajan esittämää perustetta, jonka mukaan puolustautumisoikeuksia olisi loukattu, koska jaoston puheenjohtaja on ottanut tämän perusteen huomioon ratkaisussaan, jossa hän on määrännyt kyseisen asiakirjan poistettavaksi asiakirja-aineistosta."

4 Valituksenalaisen tuomion 25—29 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta SGA:n vaatimukset, jotka koskivat asiassa T-189/95 esitetyn väliaikaisten toimenpiteiden määräämistä koskevan vaatimuksen oletetun implisiittisen hylkäämisen kumoamista.

5 SGA:n kantelun hylkäämisestä 5.6.1996 tehdyn päätöksen kumoamisvaatimuksen (asia T-123/96) yhteydessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi ensinnäkin SGA:n kanneperusteet, jotka koskivat olennaisten menettelymääräysten ja erityisesti prosessuaalisia takeita koskevien määräysten rikkomista, kyseisen päätöksen perustelujen puutteellisuutta ja sitä, että kantelun ja päätöksen välillä oli kulunut kohtuuttoman pitkä aika.

6 Kahden ensimmäisen kanneperusteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomionsa 44 ja 45 kohdassa, että 5.6.1996 tehdyssä päätöksessä esitettiin selkeästi ne oikeudelliset ja tosiseikkoja koskevat näkemykset, joiden perusteella komissio katsoi, ettei asiassa ollut riittävän suurta yhteisön intressiä, ja että kyseisen päätöksen perustelut osoittivat myös, että komissio oli tutkinut tarkkaavaisesti SGA:n esittämät seikat sekä tässä tapauksessa edellytetyn puolueettomuuden mukaisesti huomautukset, jotka PSA oli komission pyynnöstä esittänyt SGA:n kanteluun sisältyvistä väitteistä.

7 Kolmannesta kanneperusteesta, joka on esitetty suullisessa käsittelyssä ja joka koskee komissiossa käydyn menettelyn kestoa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 46 kohdassa katsonut, että tämä kanneperuste on jätettävä tutkimatta työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan perusteella, jossa kielletään uusien perusteiden esittäminen asian käsittelyn kuluessa, ellei se perustu oikeudenkäyntimenettelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lisäksi, että "nyt käsiteltävään asiaan liittyvässä tilanteessa ei ole myöskään tarpeen tutkia tätä kanneperustetta viran puolesta".

8 Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki tuomionsa 47—64 kohdassa SGA:n esittämän toisen kanneperusteen, joka jakautui kolmeen osaan.

9 Tämän kanneperusteen ensimmäisestä osasta, joka koski SGA:n esittämien seikkojen todistusarvon huomiotta jättämistä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomionsa 47 kohdassa, että SGA oli esittänyt kantelunsa liitteenä ja komission kanssa myöhemmin käymänsä kirjeenvaihdon yhteydessä yhtäältä eri asiakirjoja, joissa viitataan sen vaikeuksiin saada autotoimituksia muissa jäsenvaltioissa, muun muassa Italiassa ja Alankomaissa, toimivilta PSA:n jälleenmyyjiltä, ja toisaalta kirjelmiä, joilla se pyrkii osoittamaan, että PSA yritti eristää markkinat painostamalla ulkomaisia jälleenmyyjiään olemaan toimittamatta autoja valtakirjan saaneille välittäjille.

10 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomionsa 48 kohdassa, että siltä osin kuin nämä asiakirjat oli liitetty kanteluun, PSA oli esittänyt niistä yksityiskohtaisia huomautuksia kumotakseen SGA:n väitteet. PSA oli muun muassa kiistänyt estäneensä sellaisten välittäjien toiminnan, jotka toimivat asetuksen N:o 123/85 3 artiklan 11 kohdan mukaisesti.

11 Lopuksi valituksenalaisen tuomion 51 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi perusteettomana kanneperusteen, joka koski ilmeistä virhettä kantajan esittämän näytön todistusarvon arvioinnissa, todettuaan sitä ennen seuraavaa:

"49 Arvioidessaan kantajien esittämien seikkojen todistusarvoa komissio ei ole ottanut kantaa erimielisyyksiin, joita kantajalla ja PSA:lla on näiden asiakirjojen tulkinnasta. Se on katsonut, että molemmat teoriat olivat hyväksyttäviä, eli että PSA:n jakeluketjun kieltäytyminen myymästä saattoi koskea valtakirjan saaneita välittäjiä tai ainoastaan riippumattomia jälleenmyyjiä. Tämä arviointi ei ole ilmeisen virheellinen. PSA on lisäksi esittänyt kantajan esittämistä seikoista järkevän selityksen, jonka mukaan PSA vastusti ainoastaan riippumattomien jälleenmyyjien toimintaa, mikä ei ole kilpailuoikeuden vastaista. Komissio ei siis voinut tässä tapauksessa katsoa, että kilpailusääntöjen rikkominen olisi näytetty toteen (ks. yhdistetyt asiat T-185/96, T-189/96, T-190/96, Riviera auto service ym. v. komissio, tuomio 21.1.1999, Kok. 1999, s. II-93, 47 kohta).

50 On vielä lisättävä, ettei kanteen kohteena olevaan päätökseen liity ilmeistä kantajan harjoittamaa toimintaa koskevaa virhettä. Komissio ei näet nojaudu kantelun hylätessään siihen toteamukseen, että kantaja ei toiminut ainoastaan välittäjänä vaan myös riippumattomana jälleenmyyjänä. Se toteaa vain, että molemmat vaihtoehdot ovat mahdollisia. Selitykset, joita kantaja on esittänyt istunnossa yhteyksistään Sodima-yhtiön kanssa, eivät riitä osoittamaan, että se toimisi ainoastaan valtakirjan saaneena välittäjänä, koska nämä seikat on esitetty vain istunnossa suullisesti kantajan asianajajan välityksellä, eivätkä ne ilmene ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetuista asiakirjoista."

12 Tämän kanneperusteen toisesta osasta, joka koski ilmeistä virhettä sen arvioinnissa, oliko kantelun tutkimiseksi olemassa yhteisön intressi, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomionsa 54 kohdassa, että "kanteen kohteena olevaan päätökseen ei sisälly mitään sellaista, jonka perusteella voitaisiin olettaa, että komissio olisi jättänyt huomiotta sen, että PSA:n toimenpiteet, joista tässä tapauksessa oli tehty kantelu ja joilla kantelun mukaan on pyritty estämään ajoneuvojen rinnakkaistuonti valtakirjan saaneiden välittäjien kautta, olisivat merkinneet erityisen vakavaa kilpailusääntöjen rikkomista, jos ne olisi näytetty toteen".

13 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi riidanalaisen tuomion 55 kohdassa, että "komission arviointi, jonka mukaan tutkimukset, jotka olisivat olleet tarpeen, jotta se olisi voinut tässä tapauksessa antaa ratkaisun siitä, olivatko kantajan esittämät kilpailusääntöjen rikkomiset todellisuudessa tapahtuneet, olisivat merkinneet merkittävien voimavarojen käyttöönottoa, ei siis selvästikään ole ilmeisen virheellinen".

14 Riidanalaisen tuomion 58 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että se, että komissio "totesi asiassa Volkswagen (ks. EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamisesta [IV/35.733 - VW] 28 päivänä tammikuuta 1998 tehty komission päätös 98/273/EY [EYVL L 124, s. 60]) lainvastaisiksi ensi arviolta samanlaiset toimenpiteet kuin ne, joita kantajan kantelu koski PSA:n ja sen jakeluverkoston osalta ja jotka koskivat toista autonvalmistajaa, ei osoita, että komissio olisi arvioinut virheellisesti yhteisön intressiä nyt käsiteltävässä asiassa".

15 Valituksenalaisen tuomion 59 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin katsoi, että "kun komissio on tilanteessa, jossa useat seikat antavat syyn epäillä useiden samalla alalla toimivien suuryritysten menettelevän kilpailuoikeuden vastaisella tavalla, sillä on oikeus keskittää voimansa asianomaisista yrityksistä yhteen ja ilmoittaa niille taloudellisille toimijoille, joille muiden kilpailusääntöjä rikkovien yritysten toimenpiteet mahdollisesti aiheuttavat vahinkoa, että niiden on saatettava asia kansallisten tuomioistuinten käsiteltäväksi".

16 Tällä perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli tuomionsa 60 kohdassa, että "sen seikan perusteella, että komissio on mieluummin halunnut jatkaa niiden kantelujen tutkimista, joiden perusteella se antoi päätöksen asiassa Volkswagen, kuin PSA:ta koskevien kantelujen kuten kantajan tekemän kantelun tutkimista, ei voida todeta, että komissio olisi laiminlyönyt velvollisuutensa tutkia tapaus tapaukselta väitettyjen kilpailusääntöjen rikkomisten vakavuutta ja yhteisön intressiä siihen, että se ryhtyisi toimenpiteisiin, tai että se olisi tehnyt tältä osin arviointivirheen".

17 Toisen kanneperusteen kolmannesta osasta, joka kokee rikkomisen painopistettä paikannettaessa tehtyä ilmeistä virhettä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi ensinnäkin tuomionsa 61 kohdassa, ettei "kanteen kohteena olevaa päätöstä saa ymmärtää sillä tavoin, että komissio olisi pelkästään sillä perusteella, että kantelussa tarkoitettujen toimenpiteiden painopiste oli yhden jäsenvaltion sisällä, katsonut, ettei ollut olemassa yhteisön intressiä, jonka vuoksi sen olisi pitänyt ryhtyä toimenpiteisiin".

18 Tämän jälkeen se totesi 62 kohdassa, ettei komissio ollut 5.6.1996 tekemässään päätöksessä jättänyt ottamatta huomioon sitä, että kyseiset toimenpiteet koskivat jäsenvaltioiden rajat ylittävää kauppaa, vaan se oli perustellusti katsonut, että nyt käsiteltävään asiaan liittyvät tärkeimmät taloudelliset toimijat eli valmistaja, SGA ja kuluttajat eli SGA:n asiakkaat, sijaitsevat Ranskassa ja että Ranskan tuomioistuimet ja hallintoviranomaiset olivat toimivaltaisia ratkaisemaan kantajan ja PSA:n sekä sen jakeluverkoston välisen riidan.

19 Tuomionsa 64 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli, että komission arviointi, joka koski yhteisön intressiä jatkaa SGA:n kantelun käsittelyä, ei sisältänyt ilmeisiä virheitä asian kannalta merkityksellisten tosiseikkojen paikantamisen osalta.

20 Sen kanneperusteen osalta, joka koski komission tekemää ilmeistä virhettä väliaikaisia toimenpiteitä koskevan hakemuksen arvioinnissa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi riidanalaisen tuomion 67 kohdassa, että SGA on vain

vaatinut väliaikaisia toimenpiteitä ilmoittamatta syytä, jonka vuoksi edellytykset niiden määräämiseksi täyttyivät, minkä vuoksi komission ei voitu todeta tehneen minkäänlaista arviointivirhettä.

21 Lisäksi riidanalaisen tuomion 68 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti viimeiseksi esitetyn, harkintavallan väärinkäyttöä koskevan kanneperusteen tutkimatta, koska se ei täyttänyt EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisia edellytyksiä.

22 Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätyi tuomionsa 69 kohdassa siihen tulokseen, että 5.6.1996 tehdyn päätöksen kumoamista koskeva vaatimus oli perusteeton.

23 Näissä kolmessa asiassa esitettyjen vahingonkorvausvaatimusten osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi seuraavaa:

"72 On muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan vahingon korvaamista koskevat vaatimukset on hylättävä siltä osin kuin ne liittyvät läheisesti kumoamista koskeviin vaatimuksiin, jotka on hylätty (em. asia Riviera auto service ym. v. komissio, tuomion 90 kohta ja asia T-150/94, Vela Palacios v. talous- ja sosiaalikomitea, tuomio 18.6.1996, Kok. H. 1996, s. II-877, 51 kohta). Joka tapauksessa vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan komissiolla ei ole velvollisuutta, kun sen käsiteltäväksi on saatettu asetuksen N:o 17 3 artiklassa tarkoitettu kantelu, tehdä päätöstä väitetyn kilpailusääntöjen rikkomisen olemassaolosta muulloin kuin silloin, kun kantelun tutkiminen kuuluu sen yksinomaiseen toimivaltaan, mikä ei ole tilanne tässä tapauksessa (ks. esim. em. asia [T-5/93,] Tremblay ym. v. komissio, [tuomio 24.1.1995, Kok. 1995, s. II-185,] tuomion 59 kohta). Tästä seuraa, että nyt käsiteltävissä korvausvaatimuksissa tarkoitettu komission menettelytapa ei voi merkitä virhettä, joka aiheuttaisi yhteisön vastuun syntymisen.

73 Näin ollen vahingonkorvausvaatimukset on hylättävä, ilman että olisi tarpeen tutkia sitä, ovatko kantajan esittämät selvitykset vahingon laadusta ja laajuudesta ja syy-yhteydestä komission menettelytavan ja tämän vahingon välillä EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklassa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa asetettujen edellytysten valossa riittäviä."

24 Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi oikeudenkäyntikulujen osalta seuraavaa:

"75 Asian T-189/95 osalta todettakoon, että laiminlyöntikanne, jonka kantaja on peruuttanut, on nostettu määräajan päätyttyä, koska kantaja esitti komissiolle toimintakehotuksen 24.4.1995, mutta nosti kanteensa vasta 9.10.1995. Koska tähän kanteeseen liittyvät muut vaatimukset jätetään tutkimatta, kantaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

76 Asiassa T-39/96 laiminlyöntikanteella, jonka kantaja on peruuttanut, ei ole enää kohdetta, koska komissio on tehnyt hylkäävän päätöksen, ja kantajan muut väitteet jätetään tutkimatta. Näin ollen on perusteltua, että kumpikin asianosainen vastaa omista kuluistaan.

77 Koska kantaja on hävinnyt asian T-123/96, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti."

Muutoksenhaku

25 Valituksessaan SGA vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen tuomion ja velvoittamaan komission korvaamaan kaikki asiasta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

26 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valituksen kokonaisuudessaan ja velvoittaa SGA:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

27 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklassa määrätään, että jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton, yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen kokonaan tai osittain perustellulla määräyksellä aloittamatta suullista käsittelyä.

28 Tältä osin on aluksi muistettava, että EY 225 artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin ja että muutoksenhaun perusteena on oltava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta puuttuva toimivalta, asian käsittelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunut oikeudenkäyntivirhe, joka on hakijan edun vastainen, tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunut yhteisön oikeuden rikkominen (ks. mm. asia C-284/98 P, parlamentti v. Bieber, tuomio 16.3.2000, Kok. 2000, s. I-1527, 30 kohta).

29 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdassa puolestaan täsmennetään, että valituskirjelmässä on mainittava ne oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin vedotaan.

30 Näiden säännösten ja määräysten perusteella valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti, miltä osin tuomion kumoamista vaaditaan, sekä ne oikeudelliset perusteet, jotka tukevat erityisesti kyseistä kumoamisvaatimusta. Tätä edellytystä ei täytä valitus, jossa vain kerrataan tai toistetaan sanasta sanaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja väitteet edes esittämättä väitteitä, joilla pyrittäisiin erityisesti yksilöimään se oikeudellinen virhe, jonka valituksenalaiseen tuomioon väitetään sisältyvän. Tällaisella valituksella nimittäin tosiasiassa pyritään ainoastaan saamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa aikaisemmin esitetty kanne uudelleen tutkittavaksi, mikä ei kuitenkaan EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan mukaan kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan (ks. muun muassa asia C-317/97 P, Smanor ym. v. komissio, määräys 9.7.1998, Kok. 1998, s. I-4269, 20 ja 21 kohta; ja asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 34 ja 35 kohta).

31 SGA:n valitus on tutkittava näiden periaatteiden perusteella.

32 Tämä valitus voidaan jakaa kuuteen erilliseen valitusperusteeseen, jotka on tutkittava vuorotellen.

Ensimmäinen valitusperuste

33 Ensimmäisessä valitusperusteessaan, joka koskee prosessuaalisia takeita koskevien määräysten rikkomista ja perusoikeuksien loukkaamista, SGA väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole noudattanut oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä, puolustautumisoikeuksia ja kontradiktorista käsittelyä koskevia edellytyksiä yhtäältä, koska se on suullisen käsittelyn jälkeen ja ennen tuomion julistamista jättänyt huomiotta asiakirjan, jonka komissio on antanut vapaasti käsiteltäväksi ja jota on käsitelty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa (jäljempänä riidanalainen asiakirja), ja toisaalta, koska se ei ole viran puolesta tutkinut kanneperustetta, joka koskee kantelun käsittelyn ja menettelyn päätökseen saattamisen kohtuutonta kestoa.

34 Tämän valitusperusteen ensimmäisestä osasta SGA huomauttaa, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jaoston puheenjohtaja katsoi, että riidanalainen asiakirja oli esitetty erehdyksessä, ja poisti sen asiakirja-aineistosta, hän teki virheen jättäessään arvioimatta tämän asiakirjan luonteen, sisällön ja sen esittämisen tarpeellisuuden.

35 Tältä osin on muistettava, että valituksenalaisen tuomion 14 kohdasta ja asiakirja-aineistosta ilmenee, että riidanalainen asiakirja on esitetty sellaisen prosessinjohtotoimen johdosta, josta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti työjärjestyksensä 64 artiklan mukaisesti ja jolla se pyysi komissiota antamaan sen käsittelyyn huomautukset, jotka PSA oli esittänyt SGA:n kantelun johdosta.

36 Valituksenalaisen tuomion 24 kohdasta ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli komission edustajien suullisessa käsittelyssä esittämien vastausten perusteella vakuuttunut siitä, että riidanalainen asiakirja oli esitetty erehdyksessä.

37 Koska kyse oli asiakirjasta, jonka esittämistä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tai kumpikaan asianosainen ei ollut pyytänyt, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toiminut asianmukaisesti päättäessään poistaa tämän asiakirjan asiakirja-aineistosta ja palauttaa sen komissiolle. Sitä paitsi se olisi voinut pätevästi tehdä saman päätöksen toimittamatta SGA:lle jäljennöstä kyseisestä asiakirjasta.

38 Lisäksi valituksen sanamuodosta sekä 8.2.1999 päivätystä kirjeestä, jonka SGA toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamolle ja jonka se sisällytti valituksensa liitteeksi, ilmenee, että riidanalaisessa asiakirjassa oli SGA:n kantelun "alustava arviointi", josta ei kuitenkaan käynyt ensi arviolta ilmi, oliko se peräisin komissiolta vai PSA:lta, ja jossa oli käsitelty yksityiskohtaisesti ja yksitellen SGA:n esittämät todisteet ja PSA:n kustakin niistä esittämät huomautukset.

39 Näin ollen on myönnettävä — sillä varauksella, että periaatteessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sisäiset järjestelytoimet eivät kuulu yhteisöjen tuomioistuimen valvontavaltaan (ks. asia C-173/95 P, Hogan v. yhteisöjen tuomioistuin, määräys 14.12.1995, Kok. 1995, s. I-4905, 15 kohta) — että riidanalainen asiakirja ei missään tapauksessa voinut sitoa komissiota toimielimenä sen suhteen, miten SGA:n kanteluun oli aiheellista suhtautua, eikä se siten olisi voinut vaikuttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tässä asiassa antamaan aineelliseen ratkaisuun.

40 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä selvästi perusteettomana.

41 Ensimmäisen valitusperusteen toisesta osasta SGA toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt viran puolesta tutkia komissiossa käydyn menettelyn kohtuutonta kestoa koskeva kanneperuste, koska se liittyy perusoikeuden loukkaamiseen. Lisäksi se toteaa, että komissiossa käydyn menettelyn kesto, eli kaksi vuotta, oli jo sellaisenaan kohtuuton, puhumattakaan siitä, että menettely kesti yhteensä viisi ja puoli vuotta, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeudenkäyntimenettely lasketaan mukaan, mitä on pidettävä yhtä lailla liian pitkänä.

42 Näillä väitteillään SGA arvostelee sitä, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole viran puolesta ottanut tutkittavakseen komissiossa käydyn menettelyn liiallista kestoa koskevaa kanneperustetta, mutta lisäksi se vaatii myös yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion sillä perusteella, että siinä käyty menettely on ylittänyt kohtuullisen keston.

43 Tämän väitteen ensimmäisen osan kannalta yhteisöjen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että lopullinen komission päätös, jolla hylätään asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan mukainen kantelu, on tehtävä kohtuullisen ajan kuluessa siitä, kun komissio on ottanut vastaan huomautukset, jotka kantelija on esittänyt asetuksen N:o 99/63 6 artiklan mukaan (asia C-282/95 P, Guérin automobiles v. komissio, tuomio 18.3.1997, Kok. 1997, s. I-1503, 33—39 kohta).

44 Tällaisessa menettelyssä mahdollinen liiallinen viive kantelun käsittelyssä ei periaatteessa kuitenkaan voi vaikuttaa komission tekemän lopullisen päätöksen sisältöön. Poikkeuksellisia tilanteita lukuun ottamatta käsittelyn kesto ei nimittäin voi muuttaa asian aineellisia perusteita, jotka tapauksen mukaan joko osoittavat, että kilpailusääntöjä on rikottu tai ettei rikkomista ole tapahtunut tai joiden perusteella komissio voi jättää tutkimuksen tekemättä.

45 Näin ollen valituksenalaisen tuomion 46 kohdassa ilmaistu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaisu jättää viran puolesta tutkimatta kanneperuste, joka koski komissiossa käydyn menettelyn kohtuutonta kestoa, on asianmukainen.

46 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyn menettelyn kestosta on muistettava, että yhteisöjen tuomioistuin on asiassa 185/95 P, Baustahlgewebe v. komissio, 17.12.1998 antamassaan tuomiossa (Kok. 1998, s. I-8417, 49 kohta) katsonut, että koska mikään ei viitannut siihen, että kyseisen oikeudenkäyntimenettelyn liiallisella kestolla olisi ollut vaikutuksia asian ratkaisun sisältöön, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiota ei voitu kumota menettelyn keston perusteella siltä osin kuin siinä lausuttiin asiaan liittyvien tosiseikkojen oikeudellisesta luonnehtimisesta.

47 Tässä tapauksessa asiakirja-aineiston tutkimisen perusteella ei kuitenkaan ole ilmennyt mitään tällaista seikkaa eikä SGA ole sellaiseen edes vedonnut. Näin ollen ei ole tarpeen arvioida tälle tapaukselle ominaisten piirteiden perusteella, onko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyn oikeudenkäyntimenettelyn kesto ollut kohtuuton vai ei.

48 Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on siis myös perusteeton.

49 Näin ollen ensimmäinen valitusperuste on hylättävä kokonaisuudessaan selvästi perusteettomana.

Toinen valitusperuste

50 Toisessa valitusperusteessaan SGA väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt "ilmeisen virheen arvioidessaan kantelijan esittämän näytön todistusarvoa". Tämän valitusperusteen tueksi se lainaa ja kommentoi tiettyjä kohtia otsikolla "Alustava arviointi" varustetusta asiakirjasta, jonka komissio on esittänyt mutta jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtaja on poistanut asiakirja-aineistosta. SGA:n mukaan tästä asiakirjasta ilmenee, että SGA:n esittämät todisteet olivat "olennaisia" ja sen kantelu "erittäin dokumentoitu", kuten komissio olisi myöntänyt jo vuonna 1994.

51 On kuitenkin todettava, että kun SGA on perustanut nämä väitteensä asiakirjaan, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asianmukaisesti poistanut asiakirja-aineistosta, se ei ole osoittanut täsmällisesti niitä valituksenalaisen tuomion kohtia, jotka se riitauttaa, eikä niitä oikeudellisia perusteluja, jotka tukevat juuri tätä valitusperustetta.

52 Tämän määräyksen 30 kohdassa mainituista syistä toinen valitusperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta, koska se ei selvästikään täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

Kolmas valitusperuste

53 Kolmannessa valitusperusteessaan SGA väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt "ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, ettei asiassa ollut yhteisön intressiä ja että sillä oli harkintavaltansa turvin ja ensisijaisuusjärjestystä verukkeena käyttäen mahdollisuus kieltäytyä määräämästä, että vakava kilpailusääntöjen rikkominen lopetetaan".

54 SGA väittää, että EY:n perustamissopimuksen 85 ja 86 kohdan (josta on tullut EY 82 artikla) sanamuodon mukaan komissiolla on velvollisuus valvoa kilpai-

lusääntöjen soveltamista, joten se ei SGA:n mielestä voisi vedota kantelussa esitetyn näytön heikkouteen ja jättää kantelua tällä perusteella tutkimatta. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on SGA:n mukaan tehnyt virheen katsoessaan, että komissio voi jättää PSA:n rikkomiset tutkimatta, koska komissio asetti etusijalle Volkswagenia koskevan asian käsittelyn ja piti väitettyjen rikkomisten painopisteen arviointia toissijaisena kysymyksenä, vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olikin samaa mieltä komission kanssa siitä, että rikkomisen painopiste oli Ranskassa.

55 Tämän valitusperusteen tueksi SGA väittää ensinnäkin, että vaikka komissio voi harkintavaltansa mukaan vahvistaa etusijajärjestyksen sen käsiteltäviksi saatettujen kantelujen tutkimiseksi ja hylätä valituksen yhteisön intressin puuttumisen vuoksi, se ei voi tämän harkintavallan turvin antaa "erityisen vakavan kilpailuvahingon" jatkua, kun se oli tässä tapauksessa valituksenalaisen tuomion 54 kohdassa todennut, että PSA:n väitetty kilpailusääntöjen vastainen käyttäytyminen oli erityisen vakavaa.

56 Toiseksi SGA väittää, ettei asiakirja-aineistossa ole mitään sellaista, joka vahvistaisi, että Volkswagenia vastaan kohdistetut kantelut oli tehty aikaisemmin kuin PSA:ta vastaan tehdyt lukuisat kantelut, joista yksi oli SGA:n kantelu.

57 Kolmanneksi SGA kiistää, että rikkomisen painopiste olisi voitu paikantaa yksinomaan Ranskaan, koska PSA oli painostanut muissa jäsenvaltioissa olevia ulkomaalaisia jälleenmyyjiä.

58 Neljänneksi SGA viittaa asiassa C-199/97 P, Ufex vastaan komissio, 4.3.1999 annettuun tuomioon (Kok. 1999, s. I-1341) ja väittää, että komissio ei voinut jättää huomiotta, että PSA:n rikkomisten kilpailua vääristävät vaikutukset jatkuivat ja että tämän vuoksi kantelussa oli kyse yhteisön intressistä.

59 On todettava, että vaikka tässä asiassa ei ole pelkästään kerrattu tai toistettu niitä oikeudellisia perusteita ja väitteitä, jotka SGA oli jo esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, yksikään näistä väitteistä ei suoraan kohdistu valituksenalaiseen tuomioon.

60 Siltä osin kuin SGA:n tarkoitus on näillä väitteillään arvostella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä olisi hyväksynyt komission väitetysti tekemät virheet, on todettava ensinnäkin, ettei valituksenalaisen tuomion 54 kohdasta voida missään tapauksessa päätellä, että komissio ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisivat katsoneet PSA:n käyttäytymisestä aiheutuvan erityisen vakavaa vahinkoa kilpailulle. Tästä valituksenalaisen tuomion kohdasta ilmenee nimittäin selvästi, että tämän käyttäytymisen olisi voitu katsoa aiheuttaneen "erityisen vakavaa kilpailuvahinkoa" ainoastaan, jos rikkominen olisi näytetty toteen, eikä komissio tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole todennut, että kilpailusääntöjä olisi tässä tapauksessa rikottu.

61 On myös muistettava, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 58—60 kohdassa hylännyt väitteet, joiden mukaan komissio olisi asettanut etusijalle niiden kantelujen tutkimisen, joista komissio teki päätöksen asiassa Volkswagen, sen sijaan että se olisi tutkinut PSA:ta vastaan tehdyt kantelut, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole millään tavalla perustanut kantaansa siihen, että kantelut Volkswagenia vastaan olisi tehty aikaisemmin kuin PSA:ta vastaan kohdistetut kantelut. Näin ollen väite, jonka mukaan kantelut PSA:ta vastaan, eli myös SGA:n kantelu, olisi mahdollisesti tehty aikaisemmin kuin Volkswagenia vastaan kohdistetut kantelut, on tehoton.

62 Sama koskee väitettä, jonka mukaan komissio ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisivat jättäneet huomiotta sen seikan, että lainvastaiseksi väitetyn käyttäytymisen kilpailua vääristävät vaikutukset jatkuivat ja että tämän vuoksi SGA:n kantelu olisi koskenut yhteisön intressiä.

63 Tosin yhteisöjen tuomioistuin on edellä mainitussa asiassa Ufex ym. vastaan komissio annetun tuomion 95 kohdassa katsonut, ettei komissio voi nojautua yksin siihen seikkaan, että väitetysti perustamissopimuksen vastaisista menette-

lytavoista on luovuttu, kun se päättää lopettaa tällaisia menettelytapoja koskevan kantelun käsittelyn yhteisön intressin puuttumisen vuoksi, vaan sen on ensin varmistettava, että kilpailua vääristävät vaikutukset eivät jatku — ja jos tarpeen — että väitetyn kilpailuvahingon vakavuus tai sen vaikutusten jatkuminen eivät ole sellaisia seikkoja, joiden vuoksi kanteluun liittyisi yhteisön intressi.

64 Vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ei ollut esitetty edellä mainitussa asiassa Ufex ym. vastaan komissio annettuun tuomioon perustuvaa väitettä, on todettava, että kun komissio hylkäsi SGA:n kantelun ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi SGA:n kanteen, niiden ratkaisut eivät perustuneet siihen, että väitetysti perustamissopimuksen vastaiset menettelytavat olisivat lakanneet.

65 Lopuksi on hylättävä vielä väite siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi pitänyt väitettyjen rikkomisten painopisteen paikantamista tärkeydeltään ainoastaan toissijaisena ja jättänyt huomiotta sen, että nämä rikkomiset ylittivät jäsenvaltioiden väliset rajat.

66 SGA ei nimittäin ole pystynyt näyttämään toteen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen todetessaan valituksenalaisen tuomion 61 ja 62 kohdassa, että painopisteen sijoittuminen yhden jäsenvaltion alueelle oli vain yksi niistä seikoista, jotka komissio oli ottanut huomioon arvioidessaan sitä, oliko SGA:n kantelu tutkittava yhteisön intressin vuoksi.

67 Tältä osin on tärkeää todeta, että edellä mainitussa asiassa Ufex ym. vastaan komissio annetun tuomion 79 kohdasta ilmenee, että koska kantelussa kyseessä olevan yhteisön intressin arviointi riippuu kunkin yksittäistapauksen olosuhteista, niiden arviointiperusteiden lukumäärää, joita komissio voi käyttää, ei voida rajoittaa eikä sitä toisaalta myöskään voida velvoittaa käyttämään yksinomaan tiettyjä perusteita.

68 Kolmas valitusperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan selvästi perusteettomana.

Neljäs valitusperuste

69 Neljännessä valitusperusteessaan SGA väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt ilmeisen arviointivirheen kieltäytyessään kumoamasta komission päätöstä, jolla tämä oli hylännyt SGA:n pyynnön väliaikaisten toimenpiteiden määräämiseksi. SGA:n mukaan tämä valitusperuste on hyväksyttävä etenkin, jos sitä ennen tutkitut perusteet on hyväksytty.

70 On todettava, että tässä valitusperusteessaan SGA pelkästään toistaa sellaisenaan jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämänsä kanneperusteen. Näin tehdessään se ei ota millään tavalla kantaa niihin perusteluihin, joiden vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa hylännyt tämän kanneperusteen, joka koski komission päätöstä olla määräämättä väliaikaisia toimenpiteitä.

71 Tämän määräyksen 30 kohdassa esitetyistä syistä neljäs valitusperuste on myös jätettävä tutkimatta, koska se ei selvästikään täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

Viides valitusperuste

72 Viidennessä valitusperusteessaan SGA väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheen hylätessään vahingonkorvausvaatimukset pelkästään sen perusteella, että päätöksen kumoamiseksi esitetyt vaatimukset oli hylätty ja ettei komissiolla ollut asetuksen N:o 17 3 artiklan mukaan velvolli-

suutta tehdä päätöstä siitä, oliko väitetty rikkominen tapahtunut. Nämä perustelut eivät myöskään millään tavalla liity väliaikaisten toimenpiteiden määräämistä koskevan vaatimuksen hylkäämiseen, joka ei SGA:n mukaan edellytä, että rikkomisen tapahtuminen olisi päätöksellä todettu.

73 On kuitenkin todettava, ettei tätä valitusperustetta ole tuettu minkäänlaisilla oikeudellisilla väitteillä, joilla olisi voitu osoittaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi rikkonut yhteisön oikeutta hylätessään vahingonkorvausvaatimukset edellä mainituilla perusteilla, jotka sitä paitsi nojautuvat vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön, kuten valituksenalaisen tuomion 72 kohdasta ilmenee.

74 Koska SGA ei väitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tehnyt virheen jättäessään tutkimatta sen asioissa T-189/95 ja T-39/96 esittämät vaatimukset niiden implisiittisten päätösten kumoamiseksi, joilla komissio oli kieltäytynyt määräämästä väliaikaisia toimenpiteitä, näihin implisiittisiin päätöksiin perustuvat vahingonkorvausvaatimukset on myös hylättävä, minkä perusteluksi riittää oikeuskäytäntö, jonka mukaan vahingonkorvausvaatimukset on hylättävä, jos ne liittyvät kiinteästi sellaisiin päätöksen kumoamista koskeviin vaatimuksiin, jotka on sellaisinaan hylätty.

75 Näin ollen viidettä valitusperustetta ei voida hyväksyä.

Kuudes valitusperuste

76 Kuudennessa valitusperusteessaan SGA väittää yhtäältä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheen velvoittaessaan SGA:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut asiassa T-189/95, koska se ei ollut voinut noudattaa kanteen nostamiselle asetettua määräaikaa siitä syystä, että komissio oli antanut sille perusteltuja odotuksia. Toisaalta SGA väittää, ettei sitä voida velvoittaa korvaamaan oikeudenkäyntikuluja myöskään asiassa T-123/96 eikä vastaamaan omista kuluistaan asiassa T-39/96.

77 Tältä osin riittää, kun todetaan, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan silloin, kun kaikki muut valitusperusteet on hylätty, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion oikeudenkäyntikuluja koskevan päätöksen väitettyä lainvastaisuutta koskeva peruste on myös jätettävä tutkimatta EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan toisen kohdan mukaisesti, koska tämän määräyksen mukaan muutosta ei voida hakea vain oikeudenkäyntikulujen määrän tai niiden korvaajan osalta (ks. mm. asia C-396/93 P, Henrichs v. komissio, tuomio 14.9.1995, Kok. 1995, s. I-2611, 66 kohta ja asia C-140/96 P, Dimitriadis v. tilintarkastustuomioistuin, määräys 16.10.1997, Kok. 1997, s. I-5635, 56 kohta).

78 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että SGA:n valituksensa tueksi esittämät perusteet on osittain jätettävä tutkimatta, koska ne eivät selvästi täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, ja osittain hylättävä selvästi perusteettomina.

79 SGA:n valitus on näin ollen hylättävä työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti.

Oikeudenkäyntikulut

80 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan muutoksenhakumenettelyssä 118 artiklan nojalla, asian hävinnyt asianosainen velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos sitä on vaadittu. Koska SGA:n vaatimus on hylätty ja komissio on vaatinut sen velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, SGA velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Service pour le groupement d'acquisitions SARL (SGA) velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 13 päivänä joulukuuta 2000.

R. Grass — kirjaaja

C. Gulmann — kuudennen jaoston puheenjohtaja